

דברי הכפר

רקוד כאילו אף אחד לא מסתכל,
תשיר כאילו אף אחד לא שומע.
אהוב כאילו מעולם לא נפגעת,
וחיה כאילו זה גן עדן עלי אדמות.

מרק טווין

גיליון מס' 2525 ח' אב תשע"ח * 20 ביולי 2018

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

**בצער רב אנו מודיעים
על פטירתו של חברנו**

**נתן בן אבי
ז"ל**

ומשתתפים בצערם של

עמרי, מירב, אבי

אחותו דינה

לילה הארט

וכל בני המשפחה

שלא תדעו עוד צער

נתן בן אבי נפטר. אז איך זה שכאשר אומרים את שמו, אני יכולה עדיין לראות את החיוך הנצחי שלו. יוצא בבוקר עם המשקפת לטיול ארוך, לראות, לצפות בציפורים. זה כל מה שאני יודעת על האיש. חיוכים וציפורים ו"מה שלומך" הכי חביב שיש.

למה זה מעניין אותך לראות ציפורים.

או, ציפורים יש להם חיים מעניינים. יש כל כך הרבה סוגים או-ווהה, זה מאוד מעניין.

על המדרכה, בין ביתו לביתי, הוא כבר מזמן לא זיהה אותי, ובכל זאת חיך עד לא ידע, והלך לעולם שכולו טוב. יהי זכרו ברוך!

כמו ציפור / מילים: נתן יונתן

אדם כמו ציפור כל עוד נפשו בו שר
בין שהוא בגפו שמר לו, בין שהוא מאושר -
יען כי הכל עליו מלבין לאיטו,
רק השיר אין לו כמישה.

מה שמושך שאיננו ציפור לאחוז בשיר,
שאולי המילים חזקות וקלות מגלי האויר
ושעה שישוב האפר על הארץ,
יתנשא שירו לעבים.

לא ציפור השיר - אך קליל -
שכן אין זהב לשרים
ורק מלחמות להם עם הרוחות ועם הסוהרים.
ואם יהיה מבול בעולם,
יש לו תיבת ארט בראש אחד ההרים.

יעוף כיונה, אחרי העורב,
לאהוב אילנות וילדים ונשים,
כל מה שהוא, מגזע הקשים, היפים והנואשים
שאין להם גואל, זולת הגבר, הבכי והשיר.

היו זמנים... 7

www.jewishvisual.com

חג השבעים קרב ובא, והפעם יגיש הארכיון החלטות אסיפה בנושא החשוב והדחוף עד כדי קיום מספר אסיפות שבוע אחרי שבוע ברצף, והתפלפלות על כל פרט –

תקנון נסיעות חברים לחו"ל!
בציקר לבקור נדיר אצל המשפחה, ונופש.

15/02/1969

נסיעות לחו"ל:

אושרו סעיפים 1 ו-2 של התקנון המוצע. הדיון ביתר הסעיפים לא סוכם.

22/02/1969

נסיעות לחו"ל:

אושרו סעיפים 4 עד 6 של התקנון המוצע. הדיון בסעיפים שטרם אושרו לא סוכם.

01/03/1969

נסיעות לחו"ל:

סעיפים 8 עד 11 של התקנון המוצע אושרו. הדיון ביתר הסעיפים שטרם אושרו לא סוכם.

08/03/1969

נסיעות לחו"ל:

הדיון הופסק בכלל עייפות החברים (לאחר מסיבת פורים).

ערכה: רחל גינת

בראנץ'

בחדר האוכל

ושזב איתכם ובשבילכם

מסעדת שלום כוכבי מילאן..

אנחנו שלכם והמטעמים שלנו

בחד השקעים נתכנס כולנו.

מהכלו וקנו כרטיסים

אביטל, צילה, רחלי, מעין, ומוטי גם.

אומני כפר הנשיא

מזמינים את הציבור לפתיחה חגיגית של:

תערוכת אומנות בקיבוץ

ביום שבת 21/7 בשעה 11:00

בלב הקיבוץ

... תכנית אמנותית ...

... דברי פתיחה ...

וכיבוד טעים במיוחד!

רג'י

פתוח ליום אחד בלבד!
השוק הססגוני והמקורי שלנו:

שוק הכפר

ביום שבת 21/7 בין 10:00-13:00
בין העמודים מתחת למועדון של פעם:
מכירת חולצות לחג ה-70
ומבחר עבודות-יד של היוצרים
הכשרוניים והמקוריים המקומיים שלנו!

הכניסה חפשית!

סרטי נוסטלגיה

ערב חברתי והקרנות סרטונים מעבר קיבוצנו

במועדון ביום ג' 28/7 בשעה 20:30

שבחי הביקורת הגיעו מרחבי הארץ והעולם,

והנה ההזדמנות לצפות בפניני העבר המזהירות:

"השנים הראשונות"

סרט דוקומנטרי בעריכת שלופה ועידו סלע,

ובהשתתפות דור הנפילים של הקיבוץ

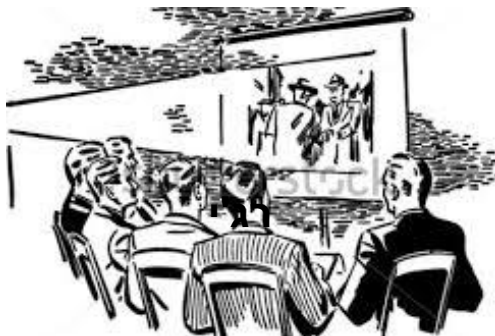
"כמו בתוך קופסה"

קברט סאטירי אודות חיי הקיבוץ שהופק בשנות השמונים.

שירים: רועי רשקס. מוזיקה: גרשון מדר, אדם מדר. הנחייה

וקטעי קישור: דודו פלמה. שירה, נגינה, ומשחק: גרשון מדר,

אדם מדר, ענת רז-מירון, רועי רשקס, ניר פרלסון, מייק האסקין.

בסוף הערב תהיה שיחה עם כמה מחברי הלהקה

וניתן יהיה לקנות דיסק של ההופעה

כיבוד יוגש!

מיצג אינטראקטיבי מקומי!

בארגזי-החול של הגנים, ובבוידם של ההיסטוריה

בחדר האוכל של המכינה

בואו כולכם לחוות ולהנות!

עולים לרגל חג המשק / לבנה אגם

כשהתחלתי להכין את מופע חג המשק, חשבתי לעצמי, איך אני מעביר לקיבוץ את החגיגה הראויה לו בציון יום הולדתו. אז לקחתי את זה לגמרי למקום האישי, ועם המחשבה הזאת ראיתי את חג המשק הזה, באמונה שכך תהיה החגיגה גדולה יותר, חגיגה פנימית וחיצונית יחדיו, שנרגיש חגיגה אמיתית. כך, ראיתי לנכון לקשר בחוט דק מאוד את מילותיי פה, עם החגיגה בסופ"ש הבא. חוט דמיוני לגמרי.

חשוב לציין, תוכן המופע הוא לא בהשראת מה שנאמר כאן.

כי.. מה זה יום הולדת בשבילי? יום הולדת אצלי זה משהו גדול, קורה תהליך משמעותי, אני לומד שיעור חשוב. אני עובר דרך 3 שלבים. שבוע לפני כן אני מתחיל להרגיש מוזר, להתבלבל רגשית ושכלית, אולי כהכנה אנרגטית ללמידה. בשלב שני סביב יום ההולדת עצמו, עושים שמח, וזה לא פחות חיוני, אבל גם נופל אלי מתישהו איזה מידע חדש, זריעה של הבנה חדשה, בדרך כלשהי היא מוצאת את דרכה אלי, רק בדיעבד אני מבין שזהו שיא התהליך. שלב שלישי מסתיים כשבוע לאחר מכן כאשר התובנות מלוטשות, ואני חוזר להרגיש מעולה, ומפותח בשנה. אז מאספקט מסוים, אנחנו מתחילים את חג המשק היום.

זה יום ההולדת שלנו, יום הולדת 70. אז מה עושה אדם שמלאו לו 70 שנה? מתחיל לדבר את הדברים החשובים, גובר על הפחדים, קורא לילדים בשמם. אנחנו בקונפליקט קהילתי לא קטן, קונפליקט חברתי, ואפשר לראות אותו בכמה מקומות ובכמה ענפים ונושאי עניין שונים. אני מרגיש שבשנה – שנתיים האחרונות קורים לנו דברים הנוגעים לחברה כולה, שלא הם עצמם העניין, והם לא רק כספיים. אני מתייחס לקונפליקט החברתי שמלווה את הנושאים השונים. כך זה נגע בי לראשונה, כששמעתי שישנם חברים שחדלו להיות חברים, ועמיתים שהפכו למעומתים, וזה מרגיש לי שדברים גורפים אותנו כחברה למקומות לא מאוזנים, יותר מאשר אני רוצה שזה יגרוף. בגלל ההרגשה הזאת, הבנתי שהקונפליקט האמיתי הוא חברתי ולא פרטני או מקצועי, שכולנו שותפים לו, ושהכשלים המקצועיים ואובדני הכספים שנלווים להם, הם רק הסימפטומים בקצה הקרחון, שצריך לאחד אותם בהבנה שלנו ובראייה שלנו, לקונפליקט חברתי רחב.

נסו להתחבר לפילטר ראיה שאין בו פרט, יש כלל, ואין התייחסות לכל נושא ואירוע בפרט אלא מבט בזום אאוט, על קונפליקט מתמשך עם מכנה משותף. הקיבוץ הוא גוף, וכמו כל גוף, הוא לא בנוי רק מהפיסי. אנחנו גוף נפשי, פיסי, מנטאלי, אנרגטי...

אז איפה אנחנו... חזינו בשיא של דרמה, ברצף אירועים מטלטלים גדולים. כמו כאב, כמו מחלה, זהו ביטוי של משהו פנימי, עמוק יותר... שגם בלי לדעת את הפרטים בכל נושא ועניין, אפשר להבחין שהסימפטום המשותף מתבטא בחוסר ו/או אובדן של כסף. מכאן זה גרם לי לחשוב אחורה עם השנים ולזהות שיש לנו קונפליקט מתמשך בטוניה קיומית שקשור לכסף, מאז ומתמיד. מכירים אדם שקשה לו תמיד לקיים עצמו כלכלית? ולא משנה מה, איכשהו תמיד הוא חוזר למצב הזה? עם המון תירוצים קטנים על פני השטח אבל עם קארמה אחת גורפת. לדעתי אנחנו די דומים לאיש.

מה שעולה לי להגיד על אדם כזה.... אולי ש... בגדול, אם לאדם חסר משהו מאוד בסיסי, משהו מאוד חיוני ושורשי לקיימות שלו, לאדמה שלו, שבלעדיו אין לו את המוכנות הבסיסית, את הקן שלו, והיכולת הסמלית להכיל משאבים כגון כסף, הכסף לא יגיע אליו בשפע, או שתמיד ימצא לו דרך לברוח החוצה. כי משאבים ימצאו תכלית רק במקום שבו יש יסודות נכונים להתפתח על בסיסם. אז אשאיר לכל אחד מכם את השאלה, אילו יסודות חסרים לנו ואיך נשתפר כחברה, כדי שמשאבים יוכלו למצוא אצלנו נחלה טובה. אם נשתפר בבסיס הגזע, הענפים ישגשגו.

מהו בשבילי הבסיס? ולמה אני מתייחס לכל הנושא כקונפליקט חברתי...? בסופו של דבר, דעתי היא שסימפטום בכל רמה, מבטא קונפליקט בנפש, ונפש של קיבוץ בשבילי, היא תפריט מידות האנושיות בחברה, הן בפרטי והן בניהולי, הלך הרוח של כל אדם ואדם שחי פה. בנקודה הזאת אני מרגיש שני דברים: גם שזכיתי להיות חלק מכאן, מקהילה מקבלת ומכבדת ביסודה, אך גם שחזרנו כמה צעדים אחורנית בנושא, ויש לנו עוד דרך בלהצדיק ולחזק את קיומנו. כל הגוף הכללי הזה מורכב מהפרטים, כל אחד ואחד הוא חלק מהקיבוץ, הוא חלק מהחסימות של הקיבוץ, הוא חלק מהריפוי של הקיבוץ,

והוא אחראי שותף להתפתחות שלו.
 תראו, אני גר בחוץ, לא מגיע עם ידע ובקיאות בדברים שקורים פה, ולכן גם פחות מעורב רגשית, אבל אכפת לי מאוד מהמקום הזה, הבית.
 אני רק משתף רעיונות ועקרונות שאני רואה, ומאמין שכל מיקום, גיאוגרפי או אחר, משפיע גם על זווית המבט, רואים דברים אחרים.
 אז תבחנו כרצונכם את דרך ההסתכלות הזאת,
 הרי הקיבוץ הזה רווי באנשי רוח, באנשים עם ראייה מעמיקה ומחשבה מחוץ לקופסא, אמנים, מטפלים, ולא רק אלה שזהו מקצועם, זהו תוואי אנושי מדהים בקהילה שלנו. אז כל הידע והאינטואיציה שאתם יודעים לעשות עם אדם יחיד, כולל עם עצמכם, תשליכו במבט על הקיבוץ.
 או על כל דבר אחר שתגדירו אותו כגוף, על כל רבדיו.
 נוכל רק להרוויח מזה.

בכדי להעביר את דבריי בשלמותם אני רוצה להרחיב בקצרה על הגוף שלנו, במבט על כאבים, מחלות ושאר תסמינים.
 על פי החוקים הביולוגיים של ד"ר האמר – הרפואה החדשה GNM, וריקול הילינג "recall healing", וכך אני מאמין, אחרי שהתעמקתי ולמדתי בנושא, הרבה מאוד סימפטומים ופתולוגיות מופיעים בגוף שלנו רק בשלבי הריפוי של הקונפליקט הרגשי שלו הם מיוחסים, ז"א לאחר שהאדם פתר עם עצמו את הרגש החסום והתחיל בריפוי. אם זה כאבים, שברים, מחלות מסוימות ועוד... לא אסביר על כך יותר במברק הזה, מה שחשוב לדעת סימנתי בקו.

לכן, יחד עם כל הנאמר, אני שמח להגיד שהתחלנו את שלבי הריפוי, משהו טוב קורה פה, וחשוב גם שנזהה את התנופה, כי אחד הדברים החשובים לטעמי בהתפתחות ולמידה, הוא לשים אליה לב ולחגוג אותה בדרכך.

אגיד לכם למה אני מרגיש כך, כי מתרבות להן היוזמות החברתיות, ובנוסף, היבט חשוב מאוד פה, הוא שצצות לא מעט יוזמות חדשות, בתוליות, הרבה רעיונות מקוריים שמעולם לא היו פה.
 ההתחדשות בהקשר הקהילתי היא השינוי המשמעותי שאני בוחר להתמקד בו, דברים חדשים מעידים על הרבה, על תנועה מתפתחת.
 תזכרו שמזרע חדש שנובט, רואים פירות לאחר כמה זמן.
 ואלה כבר פירות ראשונים, שלדעתי מתקשרים באופן מוחלט לכל מה שכתבתי, סימן שזרעי קיץ חדשים נזרעים אצלנו כבר תקופה לא קצרה.

שנמשיך לצמוח

לחיינו !!

בעוד שבוע יום הולדת, יהיה שמח.. וואי וואי איך יהיה שמח!! תהיה...חגיגה !!!

לבנה אגם

יפוי כוח מתמשך

מסיימים את סיבוב יפוי הכוח

אירגנו גם מחיר קבוצתי לקיום צוואה, מי שמעוניין רק לעשות צוואה עם

עו"ד תורה שרייבר שמגיעה אלינו, מוזמן להעביר אלי בקשה ב - sms

לפלאפון 0507437431

חיים ארוכים וטובים לכולנו.

דליה זלצברג

בואו לבקר

בסטודיו של מרקי

תמונות מ-1954-2018

רצוי להתקשר מראש: 982269-0505

מחזירים ציוד לגן

חברי קהילה יקרה שלנו

בשנים האחרונות נלקח ציוד רב מבתי הילדים, אנו שמחים
שהוא שימש אתכם נאמנה ...

בימים אלו אנו מכריזים על מבצע "מחזירים ציוד לגן" ...

אנו לא שואלים שאלות ובטח לא כועסים פשוט מבקשים
לקבל בחזרה את כל הציוד השייך לגיל הרך.

מיטות תינוק, עגלולים, משחקים, כסאות, שולחנות, סלקלים
מתקני משחקים וכד'

הציוד הזה נחוץ לנו מאוד ונשמח לקבל אותו בחזרה.

בתודה מראש ילדי הגיל הרך כפר הנשיא

לא סופרים אותנו / תמר וולפין

בימים אלה מתקיים קמפיין מטעם התנועה הקיבוצית בשיתוף עם הקיבוץ הדתי, הקורא לחברי הקיבוצים להתפקד למפלגות על מנת להשפיע על מקבלי ההחלטות. הקמפיין אומר שלא סופרים אותנו, חברי הקיבוצים, ואנחנו משלמים על כך מחירים כבדים.

המחשה מצוינת למצב הזה שלא סופרים אותנו ראינו השבוע:

כבר שלושה חדשים משתוללת אש בכל רחבי עוטף עזה. "עפיפונים" "בלונים", נשמעים כמו משחקים תמימים לילדים, אבל זהו נשק לכל דבר, הנשק הזה גורם נזקים איומים. עד כה, תודה לאל, לא נגרמו אבדות בנפש, אבל טרור האש הזה מתמשך כבר יותר מידי זמן.

אני בהחלט שותפה לדעה האומרת שבגלל עפיפונים לא יוצאים למלחמה. אני בהחלט מקווה שהחמאס לא יצליח לגרור אותנו למלחמה, כפי שעשה לפני ארבע שנים. אני לא חושבת שצריך לירות על ילדים אשר מפריחים עפיפונים, למרות שדי ברור עכשיו שלא מדובר על ילדים אלא על טרוריסטים מבוגרים ומאורגנים.

מה כן צריך לעשות, עד שתמצא התשובה הטכנולוגית לנשק הפרימיטיבי הזה שנעזר בכוחות הטבע (החום הרב והרוחות המערביות של אחרי הצהריים)?

צריך היה, כבר מזמן, להודיע ליושבים הניזוקים שהם יפוצו על מלוא הנזק, כולל הנזק של האוויר המזוהם. צריך היה, כבר מזמן, לתת לרשב"צים בעוטף עזה מעמד של חיילי מילואים ולתגמל אותם בהתאם.

מדוע זה לא קורה? כי הנזקים נגרמים בעיקר לקיבוצים, והממשלה לא סופרת את הקיבוצים.

השבוע ראינו את ההמחשה הברורה לכך: בנימין נתניהו הואיל בטובו סוף סוף להגיע לאזור הנשרף. לאן הוא הלך? הוא הלך לשדרות, לא מפני ששם נגרם עיקר הנזק, אלא מפני ששדרות שייכת ל-BASE הפוליטי שלו. הוא לא הגיע לנחל עוז ולא לבארי ולא למועצה האזורית שדות נגב. אומרים, שהוא לא רצה להצטלם בשדות שרופים, כי זה לא מצטלם טוב. ואני אומרת שהוא פשוט לא סופר את תושבי האזור אשר סובלים באמת. אף נציג של הממשלה לא הגיע לשם, אף דיון בממשלה לא העלה את הצורך לחזק את רוחם של התושבים ולתמוך בהם. מלחמת צוק איתן עלתה למשק הישראלי למעלה ממיליארד שקל. צריך לעשות כל מאמץ לא להגיע למלחמה נוספת. חיזוקם של התושבים

לא יעלה יותר מכמה מיליונים של שקלים, לא בתור נדבה, אלא בתור פיצוי מוצדק וכהכרה בפגיעה בישובים אלה.

אבל הממשלה לא סופרת את חקלאי עוטף עזה. למה? כי אין לנו כוח אלקטורלי, וזאת מעבר לשנאה שחלקים מסוימים מן הממשלה ממש שונאים אותנו.

אין ברירה – צריך להתפקד למפלגות כדי להשפיע, כדי שלא יוכלו להתעלם מאתנו.

גידולי שדה מסוג חדש

השבוע השתתפתי ביום עיון על יצירת חשמל ממקורות השמש. החידוש העיקרי שמתרחש עכשיו הוא, שאם עד כה הותר להקים קולטי שמש על גגות בלבד, הרי שעתה מותר כבר להקים על הקרקע שטחים לא קטנים של חוות אנרגיה, המייצרות חשמל מאנרגיית השמש.

ההיגיון די ברור – ההתחממות הגלובלית, ותופעותיה באזורנו, בעיקר חום רב ומיעוט גשמים, מחייבים אותנו לחקלאות מסוג אחר, חקלאות שצורכת הרבה פחות מים (לשמחתי הרבה מגדלים עכשיו באזורנו קינואה, גם בריא וגם חסכוני במים).

אבל ייתכן שבעשרים וחמש השנים הבאות, יהיה נכון יותר לזרוע פחות גידולים ששותים הרבה מים, ובמקומם לשתול מערכות פוטו וולטאריות. לא רק על הגגות, שעדיין לא מיצו את מלוא הפוטנציאל, אלא גם בשדות, בעיקר באזורים שהקרקע בהם היא לא כל כך בקרוב אצלנו.

מדע בדיוני? לא כל כך. בקרוב אצלנו.

תמר

פצ'אות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

זהו, נכנסנו לישיורת האחרונה לפני חג המשק השבעים שלנו. מגיע לנו מזל טוב ענק כי זה בכלל לא פשוט להגיע לגיל 70 לאחר תלאות לא פשוטות, ובכל זאת למצוא את הדרך המדויקת לכולנו שחיים בכפר הנשיא.

וכמו בכל דרך ישנם פיתולים, מחסומים, מהמורות עליות ומורדות. ובכל זאת להמשיך. לפעמים לעצור לרגע כדי לבכות על חברה/ה שנפטרה, ולהבדיל לשמוח בבר מצווה וחתונה ולידה, ולראות שכן אפשר להמשיך. וכל זה ממש מרגש אותי!

- על מנת להצליח להעמיד את כל החג על הרגליים נאלצנו השבוע לכווץ פעילויות מתוכננות, כמו פתיחת לב הקיבוץ וארוחות, כדי שנוכל לפנות לנו זמן כדי לסדר ולנקות ולאפות ולארגן את הכל.
- חשוב מאוד לבוא לקנות כרטיסים לבראנץ' כמה שיותר מהר כדי להרוויח את הכרטיס הזול במחיר ח"י שקלים. משבוע הבא המחירים יעלו. כל הקודם זוכה.

אז מה יקרה לנו השבוע:

- ביום שישי 20.7 בשעה 18:00 תתקיים בלב הקיבוץ קבלת שבת חגיגית
- בשעה 18:45 נאכל בלב הקיבוץ ארוחת פוט לאק כאשר כל אחד מביא מאכל טעים וכולם אוכלים ביחד מהכל.
- בשעה 20:00, לאחר הפוט לאק, נתכנס כולנו למועדון לערב שבו ניזכר בכל חברותינו וחברינו שהלכו לעולמם בחמש השנים האחרונות. נשמע זיכרונות, נחזה במצגות עליהם ושירים. מובטח ערב מאוד מרגש. כי בלי עבר אין לנו עתיד. ערבים מהסוג הזה נותנים לי כוח להקשיב, להיזכר בשורשים שלי ולהמשיך הלאה.
- ביום שבת 21.7 בשעה 11:00 נקיים בלב הקיבוץ פתיחה חגיגית של תערוכת כל אמני הקיבוץ "תמונות בכפר". בקטע האמנותי ישירו להקת "הבנות של רוני" וכמובן כיבוד טעים יוגש.

ומה יקרה לנו בשבוע הבא:

- ביום שלישי 24.7 בשעה 20:00 יתקיים ערב חברתי. בערב נצפה בסרטי נוסטלגיה. סרט שצולם בגבעת חביבה ונערך ע"י איתי לנדסברג המכונה 'איתי הצלם' כמו בתוך קופסא". כן, הקברט הסטירי המיתולוגי משנות השמונים.

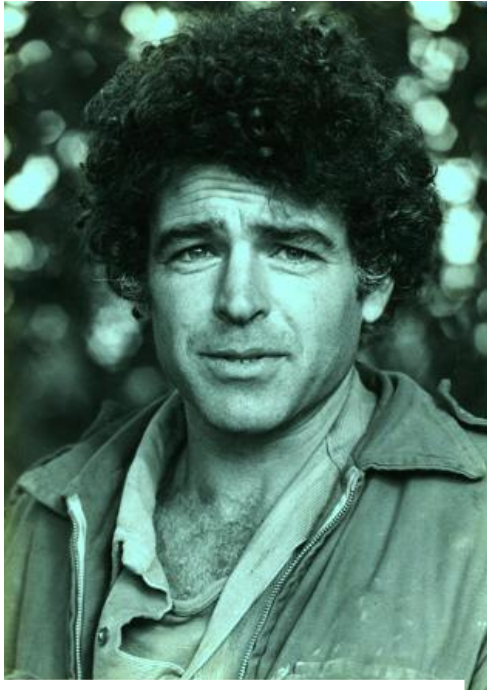
- באורך כמעט מלא ואם פרסומות מהתקופה שניתן יהיה לצחוק מהן הרבה. ושני סרטים מאוד מרגשים שערך שלופה. כיבוד יוגש. כדאי לבוא ערב שאסור להחמיץ.
- וביום שישי ה-27.7 בשעה 20:00 באמפיתיאטרון נחגוג את חג השבעים בחברת המון ובנים, חברות וחברים, תושבות ותושבים, בני משפחה שבאו מרחוק כדי לחגוג איתנו את חג המשק את ההצגה כתב, הפיק וביים לבנה אגם. ועל כך מגיע לו כל הכבוד! מעריכים אותך לבנה על אומץ הלב, ועל תחושת השייכות לכפר הנשיא.
- לאחר סיום המופע המרגש נעלה כולנו לבריקה לבית קפה וסרטונים. וכמובן גם פעילויות לכולם. בהמשך הערב יוכל מי שירצה לעבור לפאב ולהמשיך להתארח בו עד השעות הקטנות.
- ולמחרת בשבת 28.7 בלב הקיבוץ בין השעה 9:00 לשעה 13:00 יפתח חדר האוכל שלנו לרווחה את שעריו לכל הרעבים ל"בראנץ' של פעם! לאחר הבראנץ' יוגשו קפה ועוגה במועדון.
- בזמן הבראנץ' יתקיים מתחת לחדר האוכל "שוקכפר" שבו ימכרו חולצות החג, אלבום חג השבעים שנערך ע"י נורית אורן ועוד המון דוכנים עם הכל מהכל. והפתעה!!!! יימכר גם ספר המתכונים המחודש והיפהפה של הלן לוין. כולכם מוזמנים מטף ועד זקן. ושוב למי ששכח **חג שמח!**

"נשיא הונגריה ויקטור אורבן מבקר ביד ושם".

מאיר אריאל

2 במרץ 1942 – 18 ביולי 1999

מאיר, חבר כמה שאתה חסר

קוסם של מילים

מה יפה
מתחרז נשפך
עם נשפך,
כמה קל לרוקן
אגדת דשא לפח

הו מאיר איפה אתה עכשו,
הנצח קוסם לה אלף גון בחידת מרחקיו
אך לבו און הוא לעיניך זב כזב זב אכזב.
ואתה מסתובב שם עם ארול בתחתונים
בלילה אפל ועמוק שכלו כוכבים
הולך מתלתל בין עצי הגן הרטובים מטל
מעשן ושר ללוסי ולמלאכים אגדות של חז"ל

ואצלנו מאז שהלכת הכל השתנה
הענינים כאן זולגים מדחי אל דחי
השדה המזהב מקף בחומה בצורה.
ובפנים עושק ושקר וגזל ודמעות יתומה,
אין יוצא ואין בא, ואתה אתה לא מתעורר,
איפה אתה לעזאזל? למה אתה לא בא?

אז חרש בלאט תעלה שועת נדכאים
ותבוא מבעד שער אונאה
(שלעולם אינם ננעלים),
ואתה הו אז אתה כארי
תתגבר
ותשאג כמו אל
מנבכי תנומת עולמים
אז תקיץ אריאל

תעביר את האצבע
בסערת מיתרים,
החשמל ילחש בגיטרה,
אתה תלהט בניבים

וגר זאב עם כבש ונמר עם-גדי,
ופרה ודב תרעינה יחדו בשדי

ואריה, כבקר יאכל-תבן,
ועגל וכפיר משוטטים בגיא בן הינום
ואריאל נוהג בם ומוליכם בחיור של שלום.

חרצובות לשונך
שוב תתיר ותשיר-
בחיים עובר שבוע
עוד מעט נרדם
לב נודד אל מבוט
אל שלחיה פרדס רמונים
כפרים עם נרדים...

קוסם של מלים
שוב חיינו מאיר,
אוי כמה שאנחנו
מתגעגעים מאיר,
כמה שאנחנו
מתגעגעים.

חנה סנש

חנה סנש כותבת לאמא

"ואני מרגישה שהמחשבות שלנו נפגשות אי שם באמצע הדרך. אולי מעל הים... ואני מרגישה כמה מיותר לכתוב לך על הכול, הרי את כל אלה את יודעת ממילא. האם אפשר לומר שאנחנו רחוקות?"

בשנת 1988 עלה מחזה שכתבתי בפסטיבל לתיאטרון אחר. הגיבורה המרכזית של המחזה הייתה הנערה חנה סנש. עוד שנה קודם בשנת 1987 התחלתי לכתוב אותו. השתמשתי בשירים שכתבה, וביומניה. לצורך כתיבת המחזה נפגשתי סדרה של פגישות גם עם אחיה גיורא ואימה קטרינה. דמותה של חנה סנש כפי שהיא עולה מהיומנים שונה מאוד מדמות הנערה הגיבורה כפי שהתרבות עיצבה אותה. היא מלאת ספקות וביקורת על החברה בארץ. היא שואלת שאלות על הקיבוץ (הייתה חברה בקיבוץ שדות ים) ששאלנו עליו רק הרבה שנים אחר כך. חנה העריצה מאוד את אביה בלה סנש שהיה סופר, עיתונאי ומחזאי מאוד ידוע בהונגריה ונפטר בגיל מאוד צעיר בן 33 היה במותו וחנה אהבה אותו מאוד.

כשעלתה חנה סנש ארצה בשנת 1939, הקפידה לכתוב לפחות שני מכתבים בשבוע, רובם לאמא. מכתביה, כמו גם אחדים משיריה, מספרים על הקשר הקרוב והמיוחד עם האם.

כאשר הגיעה האם קטרינה סנש לארץ ישראל לאחר מות בתה, הביאה עמה את המכתבים והיומנים של חנה. כמה מהפריטים היקרים ללבה מסרה לספרייה הלאומית.

קטרינה סנש נפטרה ב-1992 בגיל 96. כל חייה ביקשה למלא את צוואתה של חנה, ולספר עליה.

לכבוד קטרינה סנש, נהלל, 28 בפברואר 1940

אמי היקרה, עד שמכתבי יגיע לשם יהיה כמעט פורים. לגיורקה אני שולחת סימנייה קטנה. גם אותך הייתי רוצה לשמח לרגל פורים, הייתי רוצה להכין לך משהו, לשלוח לך משהו. משהו שיהיה אות לך שאין אנחנו רחוקות אחת מהשנייה.

מרחק. היום כבר אי אפשר להשתמש במילים הישנות. עם הזמנים החדשים גם הן זכו למשמעות חדשה. היום, כשעולמות מפרידים בינינו, כשאהבתם האין סופית של אנשים מופרדת בגשרים פרושים על אוקיאנוסים, יש להיזהר ממילים כמו "מרחק". ייתכן שהמרחק בקילומטרים עצום, והגבולות שבדרך מהווים מכשולים שלא ניתן לעבור. אך אם אני מסתכלת במראה ורואה את שערי הפרוע – הרי אני ממש חשה עלי את מבטך החודר. כשאני עורכת היכרות עם מישהו חדש אני שוברת את ראשי: מה אמאל'ה הייתה אומרת. מה אמא הייתה אומרת כשאני עושה איזה מעשה טוב, אני יודעת שאת היית מאשרת, ואני מרגישה שהמחשבות שלנו נפגשות אי שם באמצע הדרך. אולי מעל הים. אני מרגישה כמה שהחוט הזה שבינינו, החוט הבלתי נראה, החזק והגמיש, החוט אכן מקשר בינינו. ואני מרגישה כמה מיותר לכתוב לך על הכול, הרי את כל אלה את יודעת ממילא. האם אפשר לומר שאנחנו רחוקות?

מה אשלח לך לפורים? רק את השורות האלה. וגם בקשה לזהות מהשמיים שיגיעו במהרה הזמנים שבהם לא נזדקק עוד למילים, למכתבים, כי אז יהיה ברור מאליו ואך טבעי ששלושתנו קרובים, קרובים זה לזה. באהבה אין סופית נשיקות
אני.

נ.ב.

היום החבר'ה של אילונקה באו לבקר אותי. נחמד מצידם? לא, סיפרתי להם שקראתי לך, שהזמנתי אותך לבקר. הם הסכימו איתי. עד כמה שאדם המביע דעה מבחין מסוגל לשפוט. על עצמי אספר רק את העיקר, הכול בסדר.

בינתיים הגיעו שני מכתבים ממך. מה-15 שבו את כותבת על סופת השלג. אלינו לא הגיע דבר מהקור ההוא אבל לך אמאל'ה, אני מתארת לי איזו שמחה גדולה הייתה. דרך המכתב הקודם שהגיע, אני רואה עד כמה המחשבות שלנו נפגשות למרות המרחק.

*

14.12.1940

אני מרגישה שלא אוכל לחיות ללא כתיבה. ולו רק לעצמי, ליומן. ואולי יותר מזה. מחשבה שאינה מתגבשת על הנייר, כאילו לא נוצרה. רק ברגע שביטאתיה בכתב, אני תופסת אותה במלואה.

מה אכתוב? – יש כל-כך הרבה. הייתי רוצה להציב פסל לאמא, אמא שמילדותי עד היום, אמא שהניחה לשנינו, לי ולאחי, להפליג לעולם, לחפש את דרכינו שלנו וויתרה על זכותה לעכב אותנו בצעדינו. אין זאת דמותה של אמא שלי בלבד. כל האמהות היהודיות בדורנו, או רבות מהן, שותפות לגורל זה, אבל נדמה לי, שאין רבות שגבורתן כל-כך עמוקה, ענווה, שקטה, ולכן גדולה. לו הייתי באמת בעלת כישרון גדול, הייתי אולי מבטאת את כל זה בשיר של ארבע שורות. ואם לא, אז גם אלף דפים לא יספיקו לתת את דמותה...

בתאריך 13 במארס בשנת 1944 בבארי שבאיטליה חנה שולחת פתק לקטרינה: "לכבוד קטרינה סנש, בארי, איטליה, 13 במרס 1944

"אמי היקרה, בעוד כמה ימים אהיה כה קרובה אלייך – וכה רחוקה. סלחי לי, נסי להבין אותי. מיליון חיבוקים, אני"

כאשר כתבה חנה סנש את הפתק הזה, היא כבר ידעה שהוא לא יגיע לאמה בחייה.

דקות ספורות לפני שהוצאה להורג כתבה סנש מכתב פרידה קצר לאמה קטרינה. את הפתק הזה מצאה אמה בכיס בגדה של בתה רק אחרי מותה:

לכבוד קטרינה סנש, בודפשט, 7 בנובמבר 1944

אמי היקרה והאהובה,

אין לי מילים, רק זאת אוכל להגיד לך: מיליוני תודות.

סלחי לי אם אפשר.

את לבדך תביני מדוע אין צורך במילים.

באהבה אין קץ,

בתך.

לסיפור הזה אין הפי אנד. חנה צנחה נלכדה והוצאה להורג בגיל 23. נכתבו עליה מאות מחקרים, ספרים וגם כמה מחזות, ביניהם אחד שלי. נערה המסיימת את חייה באופן כה אלים מותירה אחריה הרבה חידות לא פתורות. וכך תישאר נצורה לעד בזיכרוננו. דמות חידתית שלעולם לא נדע באמת מי היא הייתה יכולה להיות היום לו נשארה בחיים.

יום יומים, שבוע, שבועים,

שנה ושנים – לחכות.

למכתב, לשורה, לאות.

בְּלִילֹת לַאִין-סוֹף

לְאֶגֶר, לְאֶסֶף

תְּמוֹנוֹת-בְּלֹהוֹת.

לְהִסְתִּיר בְּיָמִים

אֲיָמִים שֶׁל דָּמִים

דְּמָעָה –

מֶה נוֹכֵל לְהִשִּׁיב?

רַק מִבֶּט, רַק הַנִּיב:

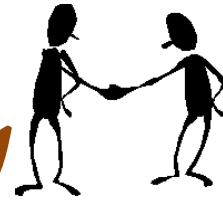
אָמָא!

("לאמהות בגולה", 18.5.1942, שדות ים)

חנה סנש ואמה קטרינה

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **קרן עזריה**, מתגוררת בהרחבה ברחוב הראשון.

איך הגעתי לקיבוץ

גדלתי בחצור, ולכאן הגעתי מהמרכז. יובל ואני גרנו במודיעין, ולפני 6 שנים חיפשנו קיבוץ בצפון לגדל בו את הילדים שלנו. בהתחלה חיפשנו צפונה יותר ולא מצאנו, ואז אחותי הציעה לי שנבדוק את כפר הנשיא כי החינוך כאן נחשב הכי טוב בצפון. באמת הגענו קודם לגנים, ומי שקיבלה את פנינו היתה איילת מרום – היא עשתה לנו סיור בגנים שבסיומו החלטנו שפה אנחנו רוצים לחיות. גרנו בהתחלה כתושבים בקיבוץ בבית של סלמה, ואחרי שלוש שנים עברנו לבית שבנינו בהרחבה.

מה אני עושה בחיים

אני מורה בביה"ס מבוא גליל באיילת השחר, מחנכת כיתה ו'. זהו שינוי מקצועי משמעותי שעשיתי אחרי המעבר לכאן, ואני מאוד שמחה עליו ונהנית בעבודתי. לפני כן הייתי רכזת תשתיות ורכזת חינוך בקיבוץ, כשגרנו במרכז עבדתי הרבה שנים בנתב"ג בתחום אבטחת התעופה.

משפחה בקיבוץ

בעלי – יובל

הילדים – אלה (11 ½), יעל (10), אלון (7 ½), מיכל (3).

כמה מילים על הקיבוץ

אני מאוד מאמינה בקהילה שלנו, אני חושבת שיש לנו קהילה מגוונת ומיוחדת. החיבור החזק שלנו לאירועי התרבות והחגים זאת מסורת שבעיני חובה לשמר אותה, מצד שני אני מאוד מאמינה שאנחנו צריכים לקחת אחריות על חיינו ולשנות את מה שטעון שיפור ושינוי.

משהו שאני רוצה לספר

אני מאוד אוהבת לאפות. לפני שעברנו לבית של סלמה, הדבר הראשון שאמר לנו עליה זה שהיא מאוד אהבה לאפות, ולכן בניגוד לרוב החברים בקיבוץ היא הרחיבה לא את הסלון – אלא את המטבח. זה הסתדר לי טוב כי היה לי הרבה מקום והרבה השראה להמשיך לאפות.

אחד הדברים שמאוד רציתי לעשות זה להוציא מהדורה מעודכנת של ספר הבישול של הקיבוץ, שהלן לוין ערכה בזמנו - לצערי לא הגעתי לכך. מאוד שמחתי לשמוע שלכבוד חג המשק מוציאים אותו מחדש.

תודה רבה קרן!

משולחן העורכת

בשבוע הבא מסיבה; 70 שנה לקיבוץ שלנו

70 שנה לכפר הנשיא. שיהיה במזל טוב! חג שמח לנו!

בשבוע הבא לא יצא עלון דברי הכפר רגיל,

תצא מהדורת חג מיוחדת ומפוארת. כמו שמתאים לנו.

שימו לב לכל המודעות החגיגיות החשובות, אירועי החג, כאן בעלון.

להתראות בשבוע הבא.

